

ARCHEOLOGICKÝ ÚSTAV AKADEMIE VĚD ČESKÉ REPUBLIKY V BRNĚ

PŘEHLED VÝZKUMŮ

48

ISSN 1211-7250

ISBN 80-86023-83-4

BRNO 2007

PŘEHLED VÝZKUMŮ

Recenzovaný časopis, vydává Archeologický ústav Akademie věd České republiky Brno.
Peer-reviewed journal published by the Institute of Archaeology, Brno.

Předseda redakční rady Pavel Kouřil
Head of editorial board

Redakční rada Herwig Friesinger, Václav Furmánek, Janusz K. Kozłowski,
Editorial board Alexander Ruttkey, Jiří A. Svoboda, Jaroslav Tejral, Ladislav Veliačik

Odpovědný redaktor Petr Škrdla
Editor in chief

Výkonná redakce Balázs Komoróczy, Marián Mazuch, Ladislav Nejman, Rudolf Procházka,
Assistant Editors Stanislav Stuchlík, Lubomír Šebela, Blanka Veselá

Technická redakce Dana Gregorová
Technical Editors

Adresa redakce Archeologický ústav AV ČR
Address Královopolská 147, 612 00 Brno
E-mail: pv@iabrno.cz
<http://www.iabrno.cz>

KNIHOVNA AV ČR

PD 1520

48, 2007

90270/09

Obrázek na obálce Jeskyně Býčí skála. Geometrický vzorec, datovaný do eneolitu.
Cover illustration Býčí skála Cave. A geometric pattern dated to the Aeneolithic.

Vychází jednou ročně/Published yearly

ISSN 1211-7250

ISBN 80-86023-83-4

Copyright © 2007 by the Archeologický ústav AV ČR Brno, and by the authors.

Kniha byla vydána s přispěním Akademie věd ČR

Tisk/Print Bekros

Pokyny pro autory na internetové stránce <http://www.iabrno.cz>
Instructions to authors on internet pages

Bálek, M., Šedo, O.: Příspěvek k poznání krátkodobých táborů římské armády na Moravě, *Památky archeologické* LXXXIX, 159–184.

DISKUSE: Znovu k archeologii v NPÚ – aneb kdo manipuluje s fakty Odpověď N. Goryczkové a M. Zezulovi¹

Ve svém diskusním příspěvku zveřejněném v čísle 4/2006 Zpráv památkové péče (dále jen ZPP) jsem se ohradil proti článku Mgr. M. Jančí (1/2006 ZPP), který hrubě zkresloval postavení a úlohu Archeologického ústavu AV ČR v Brně (dále jen ARÚB) v systému archeologické památkové péče v Moravskoslezském (dále jen MS) kraji. Předpokládal jsem, že se dočkám Jančovy odpovědi, nestalo se tak. Místo toho se až nezvykle rychle a v dojemné shodě ozval již proslulý tandem z NPÚ, ú.o.p., v Ostravě – Ing. arch. N. Goryczková a Mgr. M. Zezula, což ovšem není zase tak překvapující. Zdůrazňuji, že jejich právo vyjádřit se k věci považuji za nezpochybnitelné, přesto si v této souvislosti dovoluji poznámku na adresu vedení Redakční rady ZPP. Poněkud mě udivilo, jak pohotově byla reakce N. Goryczkové a M. Zezuly zveřejněna, sám jsem čekal pět měsíců než byla publikována moje odezva. Jestliže k distribuci č. 4/2006 ZPP došlo v září tohoto roku a uzavěrka č. 5 ZPP byla k 30. 8. 2006, pak je evidentní, že dotyční museli mít můj rukopis k dispozici ještě předtím, než bylo publikováno č. 4/2006 ZPP. Domnívám se, pokud je má premisa správná, že to nebyl právě nejvhodnější postup a že se to nedělá. A pokud byla redakce vedena snahou o zrychlení celého diskusního procesu, což bych jí nevyčítal, pokládal bych za přirozené, že bude stejným způsobem dán prostor i straně druhé, totiž že jí bude poskytnut rukopis repliky, případně že o tom bude alespoň informována.

Ale k věci. Když jsem uvažoval, jakým způsobem reagovat na snůšku seriózně se tváricích nejasností, zavádějících tvrzení, polopравd i zcela falešných údajů uvedených v příspěvcích obou autorů (škoda, že se papír neumi červenat), měl jsem v podstatě na výběr dvě možnosti: buď zaujmout stanovisko v obecné rovině, což by ovšem mohlo být vykládáno jako jakési zametání celé kauzy pod stůl, anebo se podrobněji vyslovit ke všem závažným tvrzením obsaženým v textu. Přiklonil jsem se nakonec k druhé alternativě, i když jsem si vědom, že obsah takto koncipovaného sdělení může být pro ne zcela zasvěcené poněkud nepřehledný a obtížněji stravitelný. Nicméně povaha obou dokumentů je svou nesolidností natolik závažná, že jsem ani jinou možnost neměl.

S paní architektkou Goryczkovou jsme si v době jejího působení ve funkci ředitelky ostravského pracoviště NPÚ vyměnili na téma „archeologie“ (zvláště archeologické památkové péče a Regionální archeologické komise – dále jen RAK) více než deset dopisů a emailů. Z počáteční vcelku obligátní výměny názorů jsme se bohužel pro neústupnost a chybějící vůli ke konstruktivnímu jednání a přijatelnému konsenzu ze strany NPÚ, ú.o.p., Ostrava, ve věci organizace archeologické práce v regionu (k tomu bohatá dokumentace uložená v ARÚB a jistě i v NPÚ Ostrava) dostali do slepé uličky, jež se negativně dotkla všech zde působících oprávněných institucí; z tohoto hlediska je přípis, ze kterého jsem citoval v č. 4/2006 ZPP (Stanovisko Regionální subkomise archeologů muzeí MS kraje), naprosto pravdivý a prost jakýchkoliv nepřesností, není anonymní a není výplodem jednotlivce, jak se snaží čte-

náře přesvědčit N. Goryczková a především M. Zezula, ale kolektivním počinem všech muzejních archeologických pracovišť v MS kraji. S textem souhlasili i ředitelé muzeí. Časem byly kopie korespondence vedené mezi mnou a Ing. Goryczkovou dávány k dispozici i dalším organizacím včetně našich zřizovatelů, tj. AV ČR a MK ČR (iniciativa k tomu vyšla z NPÚ Ostrava) a v závěrečné fázi se už vedení NPÚ v Ostravě ani neobtěžovalo posílat mi některé z nich na vědomí. Nikdo není neomylný, ale každý, aniž bych chtěl kohokoliv podceňovat, by se měl vyjadřovat především k tomu, co je jeho doménou, co je mu vlastní a čemu rozumí. Z tohoto pohledu však podle mého mínění architektka Goryczková svoji roli rozhodně nezvládla; nevím, snad se inspirovala jedním z Murphyho zákonů, který praví: „Čím méně víš, o čem mluvíš, tím víc se ti to zdá možné.“ Je to ostatně patrné již v úvodní pasáži její útočné prezentace, kde se průhledně zmiňuje o tom, že každý z aktérů sledoval své vlastní zájmy... Ano, jistě, ARÚB a s ním naprostá většina oprávněných institucí skutečně sledovaly své vlastní zájmy, tj. zájmy oboru v nejširším slova smyslu, NPÚ pak zájmy vlastní pouze jemu či lépe řečeno úzké skupince vyvolených, zájmy postavené na osobních ambicích a obavách ze ztráty dominance a monopolu v regionu.

Nejprve je třeba uvést na pravou míru průběh a výsledky jednání MS Regionální archeologické komise (dále jen RAK), konané v únoru roku 2005 na opavském pracovišti NPÚ, ú.o.p. v Ostravě, kde došlo k několika závažným pochybením. Na samém jeho počátku proti avizovanému programu jednání, písemně rozeslanému jednotlivým účastníkům, jehož hlavní a v podstatě jedinou náplní měla být volba nového vedení RAK, vystoupil M. Zezula s pozměňovacím návrhem, aby se prioritně – jako první bod – hlasovalo o přijetí ředitele Archeologického centra Olomouc (dále jen ACO) PhDr. J. Pešky za plnoprávného člena RAK pro severní Moravu a Slezsko s právem hlasovacího, a to s odvoláním – velmi podivným, mírně řečeno – na článek 3, odstavec a) tehdejšího Statutu RAK. Užitelnost tohoto kroku byla tak zjevná, že podstatná část pléna (Slezské zemské muzeum, ARÚB, muzeum v Českém Těšíně a také muzeum v Novém Jičíně – zde asi arch. Goryczková ne zcela soustředěně (?) četla zápis, respektive vyjádření zástupce novojičínského muzea) s tímto postupem zásadně nesouhlasila a požadovala dodržení původního harmonogramu; pokud jde o onen sporný bod Statutu (3a), bylo v této fázi rozhodnuto, že bude vznesen dotaz na MK ČR a ARÚB týkající se jeho výkladu (jen na okraj tu podotýkám, že nakonec ACO přijato nebylo a stejně tak se k jeho žádosti postavila i jihomoravská RAK). Rokování tedy pokračovalo návrhy kandidátů na předsedu RAK MS kraje. Byli navrženi dva – jeden za ARÚB, druhý za NPÚ, ú.o.p., Ostrava, a oba se po vzájemné dohodě vzdali hlasovacího práva za sebe – a logicky tedy i za své instituce. Pak se ovšem stalo cosi neuvěřitelného, zcela odporujícího regulím Statutu, dosavadní praxi i běžným principům slušného chování. Při vlastní volbě, podle předchozího ujednání, tudíž nehlasoval ARÚB, avšak pro svého uchazeče hlasoval NPÚ, ú.o.p., Ostrava, a to ne jedním, ale dokonce dvěma hlasy. Tím druhým „hlasem“ byl zástupce ústředního pracoviště NPÚ, který se v Opavě, nepředstaven ostatním jako *deus ex machina*, objevil po několika letech právě v tento den. Výsledkem tohoto nenormálního a zcela evidentně zmanipulovaného jednání ze stra-

ny ostravského pracoviště NPÚ tak byl patový výsledek, kdy oba kandidáti obdrželi po třech hlasech. Pro ARÚB se vyslovalo Slezské zemské muzeum v Opavě, muzeum v Českém Těšíně a muzeum v Novém Jičíně, pro NPÚ, ú.o.p., v Ostravě hlasovala dvěma hlasy jeho vlastní instituce a Ostravské muzeum. Zástupci Slezské univerzity pozváni nebyli. Taková je tedy pravda o průběhu „památného“ zasedání RAK, doložitelná patričnou písemnou dokumentací i svědectvími zúčastněných. Že se uvedený postup nelíbí drtivě většině oprávněných institucí a jejich vedení – o jeho objasnění požádalo ARÚB i Kolegium ředitelů muzeí SMK – nepřekvapuje. V tomto světle už vlastně ani nepřekvapuje pokrytecké tvrzení N. Goryczkové, že „NPÚ se pouze bránil nepřiměřenému tlaku archeologického ústavu a některých dalších oprávněných institucí přisoudit RAK pravomoci, které jí nepřísluší etc. etc.“; zkrátka metoda „práce“ jmenované spočívá v tom, že si z textů a událostí vybírá jen to, co se jí hodí a co lze ještě jakž takž přizpůsobit jejímu „vidění“ vzniklé situace, jen za žádnou cenu nepřiznat podíl své vlastní viny. Nicméně džin z lahve byl vypuštěn a následný vývoj událostí eskaloval do finále, kdy na jedné straně stála dvojice N. Goryczková a M. Zezula, na straně druhé – s výjimkou nevyhraněného postoje Ostravského muzea – archeologická obec MS kraje.

Jablkem sváru navenek zůstávalo postavení RAK, meritem věci však zejména snaha ostravského pracoviště NPÚ udržet si za každou cenu i nadále pod svou patronací rozhodující pravomoci a neadekvátní vliv pokud jde o archeologické aktivity v regionu, a vyřadit z tohoto procesu další oprávněné organizace. Spor kulminoval při vypracování nového Statutu a s ním souvisejícího Jednacího řádu RAK. Cílem ostravského NPÚ bylo pokud možno co nejvíce otdálit jejich uvedení v život (viz dále). Dubnové rokování RAK (29. 4) pak skutečně na základě informací přednesených N. Goryczkovou a především jejím přičiněním (a na tom trvám) přijalo rozhodnutí ukončit – „zmrazit“ činnost RAK; dotyčná mi pak sama ve svém dopise z 3. května 2005 sdělila, že „Národní památkový ústav má za to, že ustanovení RAK je v současné době neurčitě, a tudíž i neplatné.“ Zápis z tohoto jednání mi však nebyl zaslán, obdržel jsem jej až po telefonické urgenci 9. 6. 2005 prostřednictvím emailové pošty a na dubnovou RAK nebyl pozván – kromě ředitelky Goryczkové – ani žádný další statutární zástupce oprávněné organizace (opět byl ovšem přítomen ředitel ACO). Ostatně samotný, obratně zkeslený dokument, vycházející z dílny NPÚ a tak jako v řadě jiných případů prošlý pečlivou redakcí, postrádá více podstatných momentů na schůzce projednávaných a zohledňuje především ty názory, jež vyhovovaly paní arch. Goryczkové a panu Mgr. Zezulovi (nikdy nebyl žádný zápis před oficiálním rozesláním předložen členům RAK k vyjádření a připomínkovaní). Protože oběma protagonistům této vychytralé hry bylo jasné, že za stávající konstelace nemohou své ambice realizovat, iniciovali z vlastní vůle naprosto zbytečnou a zdravému rozumu se vymykající akci, kdy se rozhodli oslovit zástupce všech „archeologických zařízení v České republice“ majících oprávnění k provádění archeologických výzkumů s dotazem, zda chtějí být členy RAK MS kraje a v jejím rámci vyvíjet své aktivity. Odvolávali se přitom na jednání z 29. dubna, které akc pouze pověřilo tajemníci, aby zjistila oprávněné organizace pro území MS kraje; na to nebylo třeba oběžníku pro celou republiku – ARÚ Praha to má na svých webových

stránkách. Vclmi brzy se ukázalo, že tento ryze účelový podnik (kolik času a kolik prostředků bylo asi vynaloženo) skončil absolutním fiaskem, když setkání svolaného na 11.10.2005 se zúčastnili toliko zástupci svolavatele, Ostravského muzea, ACO a podle zápisu zjevným nedorozuměním i Západočeského muzea. Ostatní výzvu zcela ignorovali, někteří ji přímo odmítli. Nicméně součástí protokolu z této schůzky, sestaveného a podepsaného Mgr. Zezulou, byl další absurdní a ničím nepodložený výpad proti ARÚB skrývající se v jedné větě, že „současně začal AÚ Brno vystupovat jako subjekt, který je přednostně oprávněn provádět ZAV“. Nic víc, žádný důkaz, žádné zdůvodnění, na druhé straně však jasné poselství, o co vlastně Zezulovi jde.

Již ve své obraně proti tvrzením publikovaným M. Jančou jsem také stručně nastínil genezi nového Statutu a Jednacího řádu RAK; reakce N. Goryczkové na zrod a problematiku uvedených dokumentů mi však doslova vyrazila dech (...o právní expertizy požádal uvedené instituce – rozuměj MK ČR a AV ČR – památkový ústav, když byly jeho připomínky opakovaně ze strany ARÚB ignorovány). Ještě jednou tedy musím připomenout: šlo o otevření podkladový materiál ARÚB, daný k dispozici všem RAK na Moravě a ve Slezsku k diskusi a k veřejné oponentuře s cílem vypracovat všeobecně přijatelné zásady, jež by RAK dobrovolně dodržovaly a jimiž by se řídily. Nechuť k této iniciativě však byla – na rozdíl od ostatních kolegů a institucí – ze strany NPÚ, ú.o.p., v Ostravě zřejmě již od samého počátku. Neustále se měnící postoje k vlastnímu textu, aniž by byla navržena adekvátní alternativa (které jsou to ty ignorované připomínky?), posouvání termínů vyjádření se zdůvodněním, že je nutno vyžádat si další expertizy a konzultace, tvrzení, že NPÚ pracuje na vlastní verzi, kterou ovšem přes veškeré urgency nepředložil, i když to Mgr. Zezula vícekrát avizoval (a nejen já jsem to na vlastní uši slyšel). Odmítání vyjadřovat se ke Statutu dokud nebude předložen Jednací řád, třebaže bylo jasné již od počátku deklarováno, že Jednací řád bude navazovat na oponovaný Statut, což se také později urychleně stalo (hovořit o několikeré jeho urgenci je nízké – nebylo tomu tak) etc. Zkrátka zcela v tom smyslu, jak je to pregnančně podáno v textu Stanoviska Regionální subkomise – jednoznačně šlo o promyšlenou obstrukci. V průběhu tohoto procesu ARÚB pochopitelně průběžně konzultoval sledovanou problematiku s právním oddělením AV ČR, tedy nikoliv až po „žádosti“ N. Goryczkové a NPÚ směrem k vedení Akademick. Je naprosto nesciřozní a nepravdivé tvrzení, že tedy teprve poté byly připomínky NPÚ, ú.o.p., v Ostravě ARÚB akceptovány; Akademická rada nikoho k takovému kroku nenutila, tím méně mne. Nicméně spontánní a unisono pronesené poděkování N. Goryczkové a M. Zezuly Akademické radě (reprezentované Petrem Nejedlým) je na místě za její slušnou závěrečnou čtyřřádkovou odpověď na přípis vedení ostravského NPÚ; a pokud jde o samotný vklad NPÚ, ú.o.p., v Ostravě k textu obou reglementů, šlo z jeho strany o víceméně nepodstatné úpravy, z nichž některé byly v zájmu konsenzu a zklidnění situace akceptovány, jiné nikoliv. Samotné právní stanovisko MK ČR k dané problematice však nebylo ani AV ČR ani ARÚB dáno na vědomí či k dispozici, pouze M. Zezula předložil v té věci v jedné xerokopii dopis dr. Karmazina na RAK (v této souvislosti připomínám, že existují i odlišné pohledy expertů, a to i v rámci MK ČR). ARÚB také nikdy nepochyboval přítom-

nost ústředního pracoviště NPÚ na jednáních RAK, byl však toho názoru – v souladu se zněním Statutu –, že jedna instituce nemůže hlasovat dvěma hlasy.

Připustímel, že reakce N. Goryczkové mohou být dílem dány i tím, že se v archeologické problematice příliš neorientuje, je druhý příspěvek z pera Mgr. Zezuly o to závažnější, že jmenovaný působí v ostravském NPÚ jako profesionální archeolog, a to archeolog v rozhodujícím postavení. Nechci moralizovat a myslím si, že docela dobře chápu touhu mladých lidí prosadit se a vydobýt si své místo na slunci, nemělo by se tak ale dít za každou cenu. Elementární slušnost a jakási kultivovaná profesní noblesa by asi chybět neměly; kolegů s takovýmto vlastnostmi si potom lze vážit a ctít je jako solidní partnery i badatele. Nedostává-li se však komukoliv těchto základních a přirozených předpokladů, jsou případná jednání, diskuse, výměny názorů či polemiky s ním nakonec neplodné, zavádějící – a také únavné. Proto jsem váhal, mám-li vůbec na jeho výklad, který je – a to je třeba Zezulovi přiznat – postaven rafinovaně a pro nezavščeného docela přesvědčivě, odpovídat; ale jakkoliv se tváří věcně, odborně a charakterně, je koncipován bez skrupulí a úcty k pravdě. Částečně jsem tak ovšem musel již učinit v předcházejících řádcích, a proto jen stručně k některým jeho dalším vývodům a inaktivám.

Příznačné je, jak se v textu neustále prolíná snaha vylíčit situaci tak, jako by to byl jen a jen ARÚB, který nepřeje „progresivním“ myšlenkám vycházejícím z opavského pracoviště NPÚ (nechtěl do RAK vpustit Archeologické centrum Olomouc, bránil myšlenkově pluralitnímu prostředí, uplatňoval zvykové právo – ví vůbec autor, co to zvykové právo je a jaká byla jeho vymahatelnost?, skandalizoval nevinně, je odpovědný za konec činnosti RAK a za nedostatečnou koordinaci v archeologické památkové péči etc. etc.). Ostatní oprávněné organizace prý nedovedly k problémům zaujmout jednoznačné stanovisko (pokládá snad všechny za nesvéprávné?), aby se později přiklonily k názorům ARÚB (proč asi?). Připadá mi už trapné a nedůstojné neustále na tyto průhledné nesmysly, jež jsou prokazatelně v rozporu s fakty, reagovat, stejně jako např. na jeho převrácený výklad kauz, jež se týkají některých terénních akcí a k nimž již existuje rozsáhlá agenda a dosti obtížné se k nim bez obsáhlého exkurzu vyjadřuje. Ale právě to všechno je exemplárním příkladem toho, jaké jsou Zezulovy myšlenkové pochody: je třeba vše přizpůsobit takovému řešení, které právě v této chvíli je pro mě výhodné, bez ohledu na předchozí stanoviska a závazky, a pokud to nejde, vyhlásit přestávku a během ní se pokusit změnit pravidla hry. Dodnes také – přes opakované žádosti – neznáme zcela přesný obsah a hlavně zdůvodnění jeho vystoupení na listopadovém semináři v roce 2005; věci, které prostě odmítl na půdě RAK vysvětlit, je však více. Starostlivě vyzývá ARÚB i mě osobně, abych zaujal postoj k organizaci archeologické památkové péče. Přitom musí vědět, že stanovisko Archeologického ústavu k této problematice, vycházející z respektování stávajícího, byť ne zcela ideálního zákona a stávajících dohod mezi AV ČR a oprávněnými institucemi, je konzistentní a všeobecně známé; je totiž posuzováno ve všech RAK na Moravě a ve Slezsku, v nichž má ARÚB své zástupce. Nezástírám, že jsou prohlémy, ba naopak, a zdá se také, že budou narůstat. Oba Archeologické ústavy jsou si toho vědomy, a proto již v roce 2005 požádaly vedení Akademie, aby inicio-

valo schůzku s MK ČR na nejvyšší úrovni s cílem obnovení činnosti společné archeologické „akademicko – ministerské“ komise, jež by se zabývala nejen záležitostmi archeologické památkové péče. Vedení AV této prosbě vyhovělo, došlo k více jednáním, avšak přes několikeré urgencye nebyly v tomto směru ze strany MK dosud podniknuty žádné zásadní kroky, komise zatím nepracuje.² Archeologická komunita se již vícekrát vyjadřovala k různým novelám Památkového zákona (pracovaly na tom nejen Archeologické ústavy, ale i řada dalších institucí). Byly to desítky a stovky hodin strávených konzultacemi, úvahami i diskusemi nad jeho zněním (včetně pokusu o vytvoření verze samostatného archeologického zákona), bohužel, s výjimkou drobných úprav, práce nebyla příliš úspěšná.

Můžeme-li mít, což je přirozené, nejen rozličné, ale i shodné pohledy na odborné aspekty věci, jejíž některé okruhy M. Zezula naznačuje, připadá mi hodně zlý a snad ještě více vykonstruovaný a nebezpečný jiný tón v jeho „polemice“. Týká se totiž vážného obvinění signatářů Stanoviska Regionální komise a doc. Janáka ze Slezské univerzity v Opavě „...z touhy po jakési koordinované odvěti vůči názorovým oponentům...“, jež měla být vyjádřena v jejich písemnostech hodnotících současný stav v archeologické památkové péči a úlohu územního odborného pracoviště NPÚ v Ostravě v ní, adresovaných Odboru památkové péče MK ČR. Mgr. Zezula dává do souvislosti s vypisáním konkurzů na místa odvolaných ředitelů. Obsah obou materiálů je mi znám, považuji ho za zcela odpovídající situaci a pravdivě líčící vzniklý stav. Že mu dokumenty nejsou po chuti, je sice možné, ale vyjadřuji názor naprosté většiny archeologických pracovišť v regionu. Že by pluralitní myšlení byla koordinovaná odvěta a pohyb v kruhu? Vždyť byly pouze reakcí na celostátní publikaci jeho vývodů na internetu. A že poté, co se autoři rozhodli ozvat, budou odvolání ředitelů územních pracovišť NPÚ, o tom neměl tenkrát nikdo ani tušení. Nebo snad měli k takové aroganci mlčet jen proto, že ministr Jandák ředitele odvolal? Dalo by se jistě v této souvislosti napsat opravdu mnohé, nepovažuji to však za smysluplné a prospěšné. V tomto směru jde také o moje poslední vyjádření k celé záležitosti, ať už budou případné reakce jakékoliv. Pravda se nedá oběhrát. O tom, kdo skutečně manipuloval s fakty a proč se k tomu snížil, nechť si udělá čtenář obraz sám.

Závěrem k oběma pasážím ještě dovětek. Je skutečně škoda a do budoucna na pováženu, že situace ve své době dospěla do konců (dozvuky se projevují i na stránkách tohoto periodika), jež neprosperly ani jednomu z aktérů. Zasažena byla i samotná archeologie, jakkoliv na druhé straně se řada věcí vyjasnila, a to v pozitivním i negativním slova smyslu. Mohu však s plnou zodpovědností říci, že ARÚB ani já osobně jsme na eskalaci střetu zpočátku zdánlivě nevinného zájem neměli, do žádného konfliktu s předchůdcem ani nástupcem paní exředitelky Goryczkové² se nedostali a nedostáváme a věřím, že stejně korektní vztahy budou pokračovat i v letech příštích. Nešlo tu také o žádný vyhraněný personifikovaný spor, jakkoliv lidský faktor – a ani to jinak být nemůže – tu svoji roli nepochybně sehrál. ARÚB má stálý zájem na klidné, plnohodnotné a koordinované spolupráci všech oprávněných institucí působících v regionu s jediným cílem: prospět archeologii, kterou zřejmě nečekají lehké časy jako celku.

Poznámky

1 Příspěvek, který zveřejňuji na stránkách Přehledu výzkumů (PV), je reakcí na statě N. Goryczkové a M. Zezuly z Národního památkového ústavu (NPÚ), jež byly publikovány v periodiku Zprávy památkové péče (ZPP) číslo 4/2006. Zřejmě poněkud naivně jsem se domníval, že i moje replika bude v uvedeném časopisu uveřejněna, a to v plném rozsahu. Místo toho mi byla nabídnuta pouze možnost prezentace na webových stránkách NPÚ, tedy nikoliv adekvátní odpověď v tištěné podobě. Zcela zřetelně se tu ukázala nechuť ventilovat něco, co se ne zcela pozitivně dotýká NPÚ, jež je vydavatelem ZPP. Proto jsem svůj článek stáhl a využil příležitosti vydat jej v PV, který je alespoň

archeologickou obcí sledován poměrně pravidelně. Jen na okraj podotýkám, že zcela stejně byl se svým stanoviskem týkajícím se uvedené kauzy odmítnut redakcí ZPP i Vratislav Janák ze Slezské univerzity v Opavě, který našel oporu v Časopisu Společnosti přátel starožitností, jež jeho odezvu na vývody výše uvedených autorů přijal a otiskl.

- 2 Rukopis byl redakci ZPP zaslán na počátku roku 2007. Mezitím došlo ke dvěma schůzkám společné komise a zdá se, že tento trend bude pokračovat.
- 3 1. dubna 2007 byla Ing. arch. Goryczková znovu uvedena do funkce ředitelky ostravského pracoviště NPÚ.....

Pavel Kouřil